

The hate U give

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen
eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooredereen.be
Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van de roman *The Hate U Give*
oorspronkelijk gepubliceerd door Moon B.V. in 2019.

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Jet Doedel
Eindredactie: Nicolet Oost Lieveense
Vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Coverbeeld: Eenvoudig Communiceren / Shutterstock

© 2022 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-701-8
NUR 286

The hate U give

Angie Thomas

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Het is de laatste vrijdag van de voorjaarsvakantie. Ik ben op een feestje. Er klinkt harde rap en het ruikt naar wiet. Jongens en meisjes dansen dicht tegen elkaar aan. De meiden zien er allemaal geweldig uit. Beter dan ik in ieder geval. Ik draag een hoody van mijn broer Seven. Zo voel ik me het best: met een hoody en sneakers.

Ik loop achter Kenya aan tussen de mensen door. Kenya is ook Sevens zus. Maar ze is niet mijn zus. Seven en ik hebben dezelfde vader. En Seven en Kenya hebben dezelfde moeder. Haar vader heet King. Ingewikkeld? Best wel.

‘Ga mee dansen, Starr’, zegt Kenya. ‘Of voel je je daar te goed voor door die sjieke school van jou?’

We wonen in de wijk Garden Heights. Maar ik ga niet in onze wijk naar school. Ik ga naar Williamson. Dat is drie kwartier rijden met de auto. Williamson is een witte school. En Garden Heights is een zwarte wijk. Zwart en wit. Arm en rijk. Het zijn totaal verschillende werelden.

Garden Heights is een getto. Tenminste, dat vinden witte mensen. Maar ik voel me hier thuis. Mijn moeder Lisa werkt in het ziekenhuis in Garden Heights. Mijn vader Maverick heeft hier een kleine supermarkt. Daar werk ik vaak. De mensen in de buurt kennen mij niet als ‘Starr’.

Ze kennen me als ‘de dochter van Maverick van de winkel’. Verder heb ik nog een broertje, Sekani. Mijn grote broer Seven woont soms bij ons, en soms bij zijn moeder en Kenya. Ook al heeft hij het daar niet altijd makkelijk.

‘Waarom moest ik eigenlijk mee naar dit feestje?’, vraag ik.

‘Omdat je niemand anders hebt om mee te chillen’, zegt Kenya.

‘Wel waar. Ik heb vrienden.’

‘Die witte trutjes van die witte school?’, lacht Kenya.

‘Dat telt niet.’

‘Het zijn geen trutjes. En ze tellen wel.’

Kenya komt een paar vrienden tegen. Ze praten over mensen die ik niet ken. En over hun school hier in de buurt. Ik kan niet meepraten. Ik duik nog dieper in mijn hoody.

Kenya en haar vrienden gaan dansen. Ineens sta ik alleen. Ik steek mijn handen in mijn zakken. Ik probeer er zo cool mogelijk uit te zien. Op mijn witte school hoef ik nooit cool te doen. Als je zwart bent, ben je daar automatisch cool.

Hier niet. Hier moet je laten zien dat je écht cool bent. Hier zijn alleen de juiste sneakers niet genoeg.

‘Starr!’, hoor ik ineens.

Ik kijk op. Het is Khalil. Hij lacht naar me. In zijn wangen zitten kuiltjes.

Khalil en ik zijn al ons hele leven vrienden.

We speelden vroeger altijd samen. Ik ken zijn familie goed. En hij de mijne. Khalil omhelst me.

‘Lang niet gezien, meisje’, zegt hij. ‘Alles goed?’

‘Ik ben druk met school en basketbal’, zeg ik.

‘Maar ik ben vaak in de winkel. Daar zie ik jou nooit meer.’

‘Ik heb het ook druk’, zegt Khalil.

Dat is te zien. Khalil draagt nieuwe, dure sneakers.

En diamanten oorbellen. In deze buurt kan dat maar één ding betekenen: hij verkoopt drugs.

Dat vind ik enorm triest. Khalil was altijd fel tegen drugs. Want zijn eigen moeder is verslaafd.

Ik wil vragen: waar heb je het dan zo druk mee?

Maar ineens is er ruzie op de dansvloer. Mensen beginnen te duwen. En dan klinkt er een harde knal. Er wordt geschoten! Ik duik omlaag. Nog een schot. Iedereen begint in paniek te rennen. Khalil trekt me mee naar de uitgang. We dringen ons tussen de mensen door naar buiten. Ik zie Kenya nergens meer.

Ook buiten klinken schoten. Mensen rennen weg.

Auto’s scheuren de straat uit.

Khalil trekt me mee naar zijn auto. We rijden met gierende banden weg van de chaos. Oké, daarom mag ik van mijn ouders dus eigenlijk nooit naar feestjes in Garden Heights.

‘Op wie werd er geschoten?’, vraag ik aan Khalil. ‘Waarschijnlijk op iemand van de King Lords’, zegt hij. ‘De Garden Disciples waren ook binnen. Dat moest wel misgaan.’

De King Lords en de Garden Disciples zijn bendes. Ze willen allebei de baas zijn in Garden Heights. Ze voeren oorlog met elkaar. King is de leider van de King Lords. Inderdaad, de vader van Kenya. In deze wijk zijn bendes nooit ver weg.

We rijden verder. Khalil zet muziek aan. Ik hoor een oud rapnummer van Tupac.

‘Die oude shit’, lach ik. ‘Daar luistert mijn vader ook naar.’

‘Tupac is een held’, zegt Khalil.

‘Twintig jaar geleden, ja.’

‘Nee, nog steeds. Luister maar. Tupac heeft het over *Thug Life*. Dat is een afkorting. Het betekent *The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody*.’

‘Wat?’, zeg ik.

‘Als je kinderen haat voert, komt dat er later weer uit. De ellende in je jeugd verpest alles. Snap je?’

‘Fuck. Dat is waar.’

‘Zie je wel, Tupac is een held.’

We luisteren naar de muziek.

Dan vraag ik: ‘Waar heb je het eigenlijk zo druk mee? Je werkte een tijdje bij papa in de winkel.

Waarom ben je gestopt?’

‘Bij je vader verdiende ik niet veel. En ik heb geld nodig. Ik zorg voor mijn moeder, mijn oma en mijn zussen. Ik wil niet kiezen tussen eten of elektriciteit, Starr. Dus ik doe wat ik moet doen.’

Ineens horen we een sirene. Achter ons rijdt een politieauto met blauwe zwaailichten. Dat is niet goed. Niet in deze buurt. Khalil vloekt. Hij zet de auto langs de kant van de weg. De politieauto stopt achter ons.

Ik denk aan de woorden van mijn vader. Hij heeft het zo vaak gezegd: ‘Doe altijd precies wat de politie zegt. Zorg dat ze altijd je handen kunnen zien.

Maak geen onverwachte bewegingen. Praat alleen als ze iets vragen.’

Ik hoop dat Khalil dat ook allemaal weet.

‘Je hebt toch geen drugs in de auto?’, vraag ik.

‘Nee’, zegt Khalil.

Een agent stapt uit. Hij loopt naar ons toe. Hij tikt op het raampje. Khalil doet het raampje omlaag. De agent schijnt met een zaklamp naar binnen.

'Je rijbewijs', zegt de agent.
Dan doet Khalil iets doms.
'Waarom houdt u ons aan?', vraagt hij.
'Rijbewijs', zegt de agent weer.
Khalil pakt zijn portemonnee. De agent volgt
Khalils handen met de zaklamp. Mijn hart gaat
tekeer.
Ik kijk naar het uniform van de agent. Op zijn borst
staat een nummer: 1-15.
Khalil geeft de agent zijn rijbewijs.
'Waarom houdt u ons aan?', vraagt Khalil weer.
'Je achterlicht is kapot', zegt de agent. 'Uitstappen.'
'Geef me nou maar gewoon een bekeuring.'
'Uitstappen met je handen omhoog!', zegt de agent
streng. En tegen mij: 'Handen op het dashboard.'
Ik doe wat hij zegt. Mijn handen trillen.
Khalil stapt uit met zijn handen omhoog. De agent
duwt hem tegen de auto. Hij voelt in Khalils zakken.
Maar hij vindt niets.

'Blijf staan', zegt de agent.
Hij loopt terug naar de politieauto. Ik blijf heel
stil zitten. Geen onverwachte bewegingen.
Maar Khalil beweegt wel. Hij doet de autodeur
open. Hij buigt voorover.
'Gaat het, Starr?', vraagt hij aan mij.
Pang!